

AHİRET ÜZERİNDEN DÜNYA TİCARETİ

Nureddin YILDIZ'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (34.) dersidir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلَی سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِیْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kardeşlerim,

Dünya, ceza-mükâfat yeri değildir. Karşılığı hak edecek iş yapma yeridir; yani acemi şoför parkurudur dünya. Acemi şoförler burada ehliyet almaya veya tart edilmeye; hangisine müstahak olduklarını anlayacağımız bir iş yapıyorlar

Allah Teâlâ öyle buyuruyor:

وَقُلْ اَعْمَلُوا فَسَيَرَى اللّٰهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ

“Çalışın, Allah görsün, Peygamberi görsün, müminler görsün ne yapacağınızı.”

Asırlardan beri küfür cephesi Müslümanlar'ı rahatsız ve taciz ediyor diye şikâyet ediyoruz, doğrudur. Ancak bir de iç muhasebe yapıp bu dünyanın dönüşündeki aksaklıklardan Müslümanlar ve ümmet-i Muhammed olarak mesul olduğumuz hatalarımız var mı diye irdelememiz gerekiyor.

Bu irdelemeden ne yazık ki şöyle bir sonuca ulaşıyoruz: Allah azze ve celle, ümmet-i Muhammed'den onun adına bir dünya hükümrânlığı istemişti. Namazından cihadına, orucundan kurban kesmesine, Kur'an tilavetinden sıla-i rahime, siyasetten ziraata, ticaretten seyahate varıncaya kadar; yeryüzünde Allah'ın adının yüceltileceği bir çalışma yapılmasını, her şeyin Allah adına olmasını... bütün bunların ifasıyla ümmet-i Muhammed görevlendirildi. **Ümmet-i Muhammed, sadece namaz kılip secde etmek için yeryüzünde bulunmuş bir ümmet değildir. Ümmeti Muhammed'in vazifesi dağlar dâhil her şeyin secde etmesidir.**

Bu yapılırken de şeriatımız, ihlaslı salih ameller yapacaksınız, demiştir. Bu salih amellerin tamamı da ibadet sayılacak o zaman. Bu formülü ters de çevirebiliriz.

Allah, salih amel yapalım diye bizi bu dünyada bulunduracaktır. Salih amel, ihlasla ve iz sürerek yaptığın iştir. İhlas, insanın Allah'la iletişimi tam olan bir işi yapmasıdır. İz sürmek de bu ihlası insanoğlu içerisinde en iyi uygulayan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetine uyarak yapmaktır. Öyleyse ümmet-i Muhammed, yeryüzünde bir maksat için bulunuyor. Bu maksadın ortak adı ihlaslı ve Peygamber aleyhisselamin sünnetine uygun salih ameller yapmaktır. Bu salih amel, camide namaz kılmak olduğu zaman salih ameldir. Tarlada çoluk çocuğu geçindirecek buğday mahsulü elde etmek için ziraat yaparken ziraattir. Sıla-i rahim yaparken sıla-i rahimdir, siyaset yaparken siyasettir. Bedir'de cihat ederken cihattir.

Rabbimiz azze ve celle, bu ümmeti yeryüzünde dağlardan vadilere, gemilerden trenlere kadar her şey Allah'a secde eder mantıkla bulunsun diye, bu misyonu icra etmek için gönderdi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bunun için yalnızca Araplar'ın değil, رَحْمَةً لِّلْعَالَمِیْنَ bir peygamberdir. Âlemler. Âlemlere insanlar, cinler, hayvanlar, dağlar, ovalar, yıldızlar... her şey dâhil. Yıldızlar da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in zamanının yıldızlarıdır. Çünkü âlemlere gönderilmiş bir peygamberdir o.

Proje, yıldızları da Allah'a secde ettirme, bu yıldızların Allah'a secde ettiği dünyanın delikanlısı olarak Arş'ın gölgesine koşan insanlar bulunsun diye oluşturulmuş bir projedir. Bu proje içinde namaz,

oruç, zekât, hac, zikir, eşinle yatak odasındaki ilişkilerden bir çocukla güreş yapıp onu neşelendirmeye; çocuklarıyla arabaya binip seyahat etmeye varıncaya kadar her şey ihlas ve iz sürme yani Allah'tan başka aracı karıştırmamak ve Peygamber aleyhisselamın sünneti temel standart alınarak yapılmak şartıyla amel-i salih standartlarına konmuştur. Böylece ümmet-i Muhammed, amel-i salihle yeryüzünü imar edecektir ki bir köy çeşmesi yaptığı zaman da, köye yol yaptığı zaman da, bir mandıra önünde boğalara su içirdiği zaman da zezem içen hacıların kazandığı sevabın bir çeşidini kazanan bir ümmet olmuştur. Bütün bunlardan akan çeşmenin doldurduğu suyun adı da rızaullah, yani Allah'ın rızasıdır.

Allah'ın rızasıyla donanmış bir dünyada ümmet-i Muhammed olarak bulunuyoruz. Allah'ın razı olmasını (rızaullah) cennet diye tercüme edelim de “yahu bu ne” diye bir sorun çıkmasın. Çünkü cennete ancak Allah'ın razı olduğu kulları girecek.

Kardeşlerim,

Bedevi; dağ-köy şartlarında yaşayan adam demek; yani şehir görmemiş. Buna Arabî deniyor. Kur'an-ı Kerim'de de var bu kelime. 'Odun gibi' konuşurlar ama doğru söylerler. Samimiyet var ama nezaket yok. Böyle bir tipoloji.

Nesaî'nin iki tane Sünen'i var, biliyorsunuz, büyük Sünen ve küçük Sünen. Büyüğünde 2285, küçüğünde yani piyasada 'Sünen' diye bildiğimizde 1969. hadis-i şerifte Şeddad ibni'l-Hadi isimli bir sahabe naklediyor.

“Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir bedevi geldi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ona İslam'ı tanıttı ve adam iman etti. İman edince adam dedi ki: 'Şimdi köyümü terk edip hicret etmem gerekiyor mu?' Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de 'evet' buyurunca adam şöyle dedi: Peki, hicret ettim.”

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, yanındaki sahabelerden bir kısmına “bu adamları ilgilenin” buyurmuş.

Birkaç gün sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bir gazveye yani cihada çıkıyor. Cihat zaferle sonuçlanıyor ve ganimetler elde ediliyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de ganimetlerin dağıtılmasını emrediyor.

Ganimetin beşte biri devlete kalır. Gerisi de kaç kişi katıldıysa hepsine adil bir şekilde dağıtılır. Mesela atla savaşanlara daha fazla verilir, at da bir hisse sahibi kabul edilir çünkü. Herkese nasibi veriliyor. Bu bedeviye de “sana bu düştü” deyip payını vermişler. “Bu nedir?” demiş.

-Cihattan ganimet oldu. Sana bu pay düştü.

Almış ganimeti, Efendimiz'in önüne gelmiş:

-Bunu bana verdiler, nedir bu?

-Bu senin payındır, buyurmuş Efendimiz. Adam şöyle cevap vermiş: “Ben bunu almak için senin peşine takılmadım. Ben tam şurama (boğaz) bir ok isabet etsin de şehit olup gideyim Rabbime diye senin peşine takıldım. Bu sizin olsun.”

Kendisi de ganimet alan Peygamber'e söylüyor bunu. Peygamber aleyhisselamın da elinde o ganimetlerden var, beşte biri ona verilmiş.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de buyurmuş ki: "Doğruysan Allah seni yalancı çıkarmaz, merak etme." Bu zaferden sonra ikinci bir operasyona katılıyor ashab-ı kiram. Operasyonun ilk dakikasında dediği yerden (boğazından) bir okla şehit düşüyor. Efendimiz'in huzuruna getiriliyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem cübbesini çıkarıyor, "bunu bu adama kefen yapın" buyuruyor. Sonra cenazesini kılıyor. Ve buyuruyor ki:

اللَّهُمَّ هَذَا عَبْدُكَ خَرَجَ مُهَاجِرًا فِي سَبِيلِكَ فَقُتِلَ شَهِيدًا وَ أَنَا شَهِيدٌ عَلَى ذَلِكَ

"Allah'ım, bu kulun hicret edip geldi, senin yolun içindi. Şehit olarak öldürüldü, ben buna şahidim."

Sahih bir hadis-i şerif konuşuyoruz.

Kutlu doğum-normal doğum... haftalarıyla ömür bitirirken biz, adamların bitirdiği ömür çeşidine bak. İddia, Allah için yaşamak iddiası oldu. Ama pratiğe geldiğinde Allah için yaşama iddiası, dünyalıklar gibi yaşama sonucuna düştü.

Ne yazık ki sadece Siyonizm ve münafıklar sorunumuz yok bizim, şaşı bakma sorunumuz da var. Müslümanlar çocukları doğarken, "Allah'ım bu çocuğu sana adadım. Bu Meryem'imdir, Musab'imdir!" dediler. İki yaşından itibaren hangi mesleği icra etmesi için yatırım yapacağına dair aile toplantılarında ise şeriat ilimleri hiçbir zaman yer almadı. Çocuklar için adaklar-akikalar kesildi, besmeleler, Yasinler, Ayetelkürsi'ler okundu; o çocuk Ayetelkürsi okusun diye bir gayret yapılmadı ama. Yapıldıysa da küçükken okusun, diplomasına zarar vermesin diye yapıldı.

Bu sorun, bugün ümmet-i Muhammed'in içinde yoğrulduğu temel sorunlardan biridir. Bu yüzden Allah'ın yardımı bir türlü avucumuzda olmuyor. Çünkü Allah yardım edecekse onu hak eden kullarına edecek. Ahiret gösterip dünya yakalayan avcılar ne avlayabilirler?

Siyasetçilerin Müslümanlar'la konuşurken din, İslam, Fatih edebiyatı yapıp "beni destekleyin" dedikten sonra Müslümanlar'ın himmeti, oyları vs. ile bir makama gelince pratiklerinde İslam kaçınıcı dertleri oluyor sorusuna bu topraklarda otuz senedir bir türlü sağlıklı cevap bulamıyoruz. Büyük şer güçler Müslümanlar'ı şöyle etti, böyle etti deyip baştan savmak kolay oluyor. Acıyı hissedebilmek için kendimize çuvaldız batırmak zorundayız.

Evet bu, Türkiye Cumhuriyeti'nin son otuz senesinin sorunu değildir. Emevî saraylarında da bu sorun vardı. Abbasî sarayları da bu sorunla yıkıldı. Selçuklular'ı batıran budur. Osmanlı'nın hatalı uygulamalarının başında da bu gelmektedir. Ümmet-i Muhammed'in kullanacağı heybeti, ümmetin deposuna akması gerek suyu kendine akıtan, kendine kullanan herkes bu hatayı işlemiş olur.

Bugün ümmet-i Muhammed olarak elbette Kudüs'ümüzün işgal edilmesini büyük bir facia, ümmetin adeta nabzının durması olarak görmek zorundayız. Ama Kudüs'ün son elli senelik tarihini izlerseniz Kudüs etrafındaki güya Arap devletlerinin Kudüs üzerinden saltanatlarını nasıl devam ettirdiklerini görürsünüz. Kudüs'e ses çıkarmama pahasına Ürdün'e nasıl devlet olma, büyük bir saltanat, krallık kurma vaadi verildiğini ve onun da elli senedir bu vaade sadakatle hizmet ettiğini

görürsünüz. Cetvelle bir devlet durup dururken nasıl kurulur? Mekke sokaklarında sakalık yapıp su satarken nasıl oldu da bir devletin başına geçtin diye sorulduğunda bu anlaşılır.

Ürdün su sıkıntısı çekilen bir ülkedir. Hâlbuki Ürdün'ün içinden nehir de akıyor. Yirmi metreden sonra su çıkıyor ama kuyu kazıp su çıkarmak yasaktır. Haftada bir gün çeşmeleri akıyor. Kanunlarda yazıyor olmasa bile teamülü budur. Belediye kuyu kazamıyor. Çünkü Ürdün beş yüz tane kuyu kazarsa İsrail susuz kalır diye önceden uyarılmış bir devlettir. Vatandaşı da kuyu kazamıyor, devlet de kazamıyor.

Kardeşlerim,

Rabbimiz imtihan etmeyi murat etmiş ve kullarının içine mal hırsını, dünyalık sevgisini koymuştur. Ancak içimizdeki bu barajları devirip gelebilenler Allah'ın rızasını yakalayacaklardır. Eğer bir Müslüman, içindeki bu barajları deviremezse şu küçüğünden büyüğüne doğru verdiğimiz örneklerdeki hatalara düşer. Ve bu âlimlerin, mütefekkirlerin, Allah'a davet edenlerin namaz kılmamak gibi bir hata olduğu için müminleri ikaz edip islah etmeye çalıştıkları bir çalışma üzerinden düzeltilmezse Müslüman toplumun karakteri hâline gelir.

Nitekim bugün karşımıza çıkan sonuç da bireylerin hatası olmaktan çok toplumun benimsediği bir karaktere dönüşmüştür: Allah için iddia edip cebin için çalışmak. Ebedî cennetler isteyip fani dünyanın tapuları peşinde ebedî koşmak. İbadet için cami yapıyoruz deyip gelin süsler gibi cami süslemek. Allah için deyip kendin için yaşamak. Bu Ahmet'in, Mehmet'in, Ayşe'nin, Leyla'nın bireysel hatası olarak kaldığında aslında bir sıkıntı yok.

Övdüğümüz, sevdiğimiz ashab-ı kiramın içinde de münafıklar vardı. Onların arasına da sızmışlardı. Ama yüz-iki yüz münafığın bulunması, İslam karakterli yüz yirmi bin adamın tipini değiştirmede, eriyip gittiler; tıpkı şimdi de içimizde yirmi yaşında Musab bin Umeyr gibi kendini Allah'a adanmış delikanlıların bulunmasının mevcut fasit görüntüyü düzeltmediği gibi. Nasıl ashab-ı kiramın içinde iki yüz münafık onları ifsat edemedi; mücahit ruhlu iki yüz genç de bizi düzeltmiyor. Tanelerin içinde kaybolup gidiyorlar.

Bugün İslam'dan söz edilirken, İslam'ın haccından, namazından, zekâtından söz ettiğimiz gibi yeryüzüne İslam diye bir dinin gönderilmiş olma nedeninden de söz etmemiz gerekiyor.

Karakteri ashab-ı kiram karakteri gibi olan nesiller, Allah Teâlâ'nın yeryüzünde var olmasını murat ettiği nesillerdir. Bizim çizdiğimiz şablonlardaki nesiller ise bizim kuruntularımızdır. Bizim kuruntularımız ise cennete girmenin şartları değildir. Bugün bu büyük arızayı sadece siyasetçilerin, ekonomiyle meşgul olanların, camiler yapanların üzerine yıkarak kaçıp kurtulamayız biz. Tefsir-fıkıh-hadis ilminden, şeriata dair ilimlerden okuyup ezberleyenler bu konuyu masaya yatırmalıdır.

Zira Ebu Davud (3664) ve İbni Mace'nin (252) rivayet ettiği hadis-i şerif, bin dört yüz küsur sene önce aleyhissalatu vesselam Efendimiz'in karşımıza çıkardığı bir haberdir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Ancak Allah için öğrenilmesi gereken bir ilmi dünyevî bir maksatla öğrenen kimse, kıyamet günü cennetin kokusunu da bulamayacaktır." Neden?

Çünkü Kur'an'ı anlamak demek olan tefsir, ancak ve ancak Allah ile konuşmanın yollarını bulmak için öğrenilmesi gereken bir ilimdir. Hadis-fıkıh, Allah'ın şeriatını anlamak ve onun için gerekenleri yapmak sevdasında olanların öğrenmesi gereken ilimlerdir. Diploma ve memuriyet için

veya başka bir sebeple bu kullanıldığında, Allah'a götüren en güçlü malzemeler bir A4 kâğıdına feda edilmiş demektir ki bu da ümmet-i Muhammed'den birinin eliyle yapılıyor. Bunun cezası cennetin kokusunu bile koklayamamaktır.

Oturup burada "yahu kâfir oldu mu demek istemiştir yoksa cennete zor girer mi" diye konuşmaya gerek yok. Ne buyurduysa öyle:

لَمْ يَجِدْ عَرْفَ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

"Cennetin kokusunu koklayamayacak."

Kardeşlerim,

Bir hadis-i şerif daha okuyalım. Ahmed bin Hanbel'de 21222, Hâkim'in Müstedrek'inde 7862, Beyhakî'nin Şuabu'l-İman'ında 6414. hadis-i şeriftir. Übey ibni Kab radiyallahu anh, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden naklediyor. Buyuruyor ki: "Bu ümmete mutluluğu, üstünlüğü, zaferi ve dünya hâkimiyetini müjde edebilirsin."

Dünya hâkimiyeti, mutlu olmak, üstün olmak, Allah'tan yardım görmek bu ümmetin geleceğinde vardır. Elhamdülillah. Fakat hadis bitmiyor. Dikkat çeken noktası da burası zaten.

Devamını okumadan bir cümle söyleyelim: Bu ümmetin kooperatiflerinin-cami derneklerinin başına geçmek için, vakıflarının-derneklerinin yöneticisi-müdürü olmak için, bir kursta-okulda muallim olmak için, hoca efendi olmak için, cami imamı olmak için, bizim köyümüzün muhtarı olmak için, belediyemize girmek için, Müslümanlar'ın maliyesi ve siyasetinin sahibi olmak için konuşma yapıp Allah'tan, Peygamber'den, Ömer'in adaletinden, Filistin'i kurtarmaktan, Afrika'ya yardım etmekten, başka balyoz gibi laflardan söz edip bir makama ulaşanlar, ümmetin koltuklarına oturanlar ve sonra da ümmetin gençlerine, kadınlarına ve Müslümanlar'a vaat ettikleri sözlerin, masasının önünde her gün tekrarlandığı vaatler olarak kalmadığı, üç-beş ay sonra herkesin bu vaatlerin unutulduğunu zannettikleri ortama karşı hadisin devamını okuyorum.

"Kim ahiret -yani Allah- için yapılacak bir şeyi dünyalığı için yaparsa o zafer gününde, لَمْ يَكُنْ لَهُ فِي الْأَجْرَةِ نَصِيبٌ onun ahirette bir nasibi yoktur."

Ramazan günü Müslümanlar'ın teravîh kıldığı camilerin avlusunda kokoreç ziyafeti kuranlar bu hadis-i şerifi koyacak bir yer bulmalıdırlar. Ramazan'ı saz-davul ayı hâline getirenler bu hadisi ne yapacaklar kıyamet günü? Kolayı var tabii. Hadis bu ya, ayet değil desin kurtulsunlar. Yok, çok daha iyi bir özür var; biz Allah rızası için yapıyoruz bunu, filancaların gönlünü çekmek için, ısındırmak için. Müslüman'ı soğutmak, Müslüman olmayanı ısındırmak gibi çok güzel bir projeleri var.

Müslümanlar zafer görünce demek ki bu zaferden sonra "ahiret eksenli işlerle koltuk pekiştirmek" diye bir kanser bulabilecek Müslümanlar'ı. Hâlbuki sen Allah için var olmalıydın. Şimdi görüyoruz ki Allah için yapacağın şeyleri sen ve çevrene yarayacak şekilde yapıyorsun. İbadetler, Kur'an hakikatleri, Peygamber aleyhisselamin hadisleri hatta ve hatta Müslümanlar'ın örf ve âdetleri dünyalık menfaatlerimizin pekiştirilmesi için kullanıldığı gün afet gelmiş, ahiretteki nasibimiz gitmiş demektir. Çünkü bu ümmet, ahiretini dünya için kullanan Yahudi mantıklı bir ümmet değildir. Dünyayı ve kâinatta ne varsa her şeyi, bir nefes cennette olmak için kullanacak bir ümmetiz biz.

Yahudiler ise ahiretlerini satıp hahamlardan ve diğer din adamlarından uyduruk bir cennet garantisiyle dünyayı elde ettiler. Verdiler ahireti, dünyayı aldılar. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin meşhur hadis-i şerifini çok iyi bildiğinizi umuyorum: “Sizden önceki ümmetlerin girdiği bataklıklara keler deliği bile olsa gireceksiniz.”

Ahireti gösterip dünyayı kazanmak da onların hastalıklarından bir hastalıktı. Eğer bu ümmete de bu hastalık bulaştıysa Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in bir mucizesi daha ortaya çıkmış demektir.

Ümmet-i Muhammed’in karakteri; “Dünya değil dünyanın içinde bulunduğu sistemler, galaksiler, kâinat dahi cennette bir kere nefes almaya feda olsun!” demektir. Kimse böyle demesin, inşallah ben derim. Böylece o, “buradan girecek bir ok için yola çıktım ben” diyenlerin soyu kurumamış olur. Bu illa ok batması, kurşun isabet etmesi meselesi değil. Mesele; bu şuurun sahibi olma meselesidir. Bugün İmam-ı Azam bile tefsir dersi verecek olsa onaylı bir diploma vermediği sürece elli talebe bulamıyorsa, bu dünyada konuşulacak başka söz kalmamış demektir. Rızık ve itibar görmek gibi bahaneler hep hazır. Yahudiler’in de o bahaneleri vardı zaten. Melekler hiçbirine inanmadılar.

Esas olan; ahiretten koparıp dünyayı canlı tutmak değil dünyayı eritip ahireti canlı tutmaktır. Bunu camilerde konuşurken, ders yapıp konuşurken, kitap yazarken, edebiyat parçalarken, kendi aramızda iftardan sonra muhabbet ederken gündeme getirmek kolaydır.

Elbette beceremediğimiz şeylerden dolayı Rabbimiz bizi muaheze etmeyecektir. Ama becererek yaptığımız hataların hesabını da soracaktır. Mesela; Kudüs’ü kurtarmayı beceremeyebilirim, nitekim beceremiyoruz. Topraklarımda şeriat ile hükmedilmesini beceremiyorum.

Ama zevk ala ala dinimi kavurma gibi erittiğimin hesabından kıyamet günü kurtulamam.

وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

“Yaptıklarınızın hiçbirinden Allah gafil değildir.” Görüyor. Neyi yapamadığımızı neyi de yapamamanın hoşumuza gittiğini Allah görüyor.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.